

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/94/2017
Identifikačné číslo spisu:	2213217040
Dátum vydania rozhodnutia:	13.07.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Emil Franciscy
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:2213217040.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Slovenskej komory sestier a pôrodných asistentiek, so sídlom v Bratislave, Amurská č. 71, IČO: 37999991, zastúpenej spoločnosťou Advokátska kancelária Beňová, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Blumentálska č. 8, IČO: 47232366, proti žalovanej L. C., bývajúcej v F., zastúpenej JUDr. Petrom Gdovinom, advokátom so sídlom v Humennom, Starinská č. 2272, o zaplatenie 2 862 € s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp. zn. 6 Cpr 3/2013, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 28. septembra 2016 sp. zn. 25 CoPr 4/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyňa má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Dunajská Streda (ďalej aj len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 9. februára 2016 č.k. 6 Cpr 3/2013-230 žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni do 3 dní: a/ sumu 2 862 € s príslušenstvom určeným vo výroku tohto rozsudku, b/ náhradu trov konania. Vychádzal z toho, že žalobkyňa a žalovaná uzavreli 16. októbra 2006 podľa § 42 Zákonníka práce pracovnú zmluvu na pozíciu „prezidentka Slovenskej komory sestier a pôrodných asistentiek“. Napriek tomu, že žalovaná sa touto zmluvou zaviazala dodržiavať pracovnú disciplínu, bez súhlasu príslušného orgánu žalobkyne objednala právnu analýzu, ktorá sa týkala posúdenia a výkladu vnútorných predpisov žalobkyne. Podávanie záväzného výkladu štatútu žalobkyne pritom patrilo do výlučnej kompetencie rady žalobkyne, ktorá ale v rozhodnom čase nepoverila žalovanú, aby zabezpečila predmetnú analýzu. Advokátska kancelária, ktorá ju vypracovala na požiadanie žalovanej, vyfakturovala žalobkyni sumu 2 862 €, ktorú žalobkyňa uhradila 22. februára 2013. Žalobkyňa následne vyzvala žalovanú, aby jej takto vzniknutú škodu uhradila, žalovaná to ale odmietla. Z týchto dôvodov súd prvej inštancie po zistení, že sú splnené všetky predpoklady pre vznik zodpovednosti žalovanej za škodu spôsobenú žalobkyni, dôvodne podanej žalobe vyhovel.

2. Na odvolanie žalovanej Krajský súd v Trnave (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 28. septembra

2016 sp. zn. 25 CoPr 4/2016 napadnutý rozsudok potvrdil a žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania.

2.1. V odôvodnení konštatoval, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu, jeho výsledky správne vyhodnotil a dospel k správnym skutkovým záverom. Odvolací súd sa preto podľa § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) plne stotožnil s jeho rozhodnutím. Ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty žalovanej nenašiel dôvod, pre ktorý by sa mal odchýliť od záverov súdu prvej inštancie.

2.2. K námietke žalovanej, že súd prvej inštancie spor nesprávne právne posúdil, lebo na daný vzťah bez opodstatnenia aplikoval Zákonník práce, odvolací súd poukázal na to, že procesné strany uzavreli pracovnú zmluvu, v ktorej bola zadefinovaná pracovná pozícia žalovanej ako prezidentky žalobkyne. Aj štatút žalobkyne určil, že funkcia jej prezidentky sa bude vykonávať na základe pracovnoprávneho vzťahu. Podľa právneho názoru odvolacieho súdu to zodpovedá aj všeobecnej právnej úprave (§ 49 ods. 3 a § 55 ods. 2 písm. e/ zákona č. 578/2004 Z.z. o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti, zdravotníckych pracovníkoch, stavovských organizáciách v zdravotníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov, resp. § 1 ods. 4 a § 2 ods. 1 zákona č. 552/2003 Z.z. o výkone práce vo verejnom záujme). Súd prvej inštancie správne uzavrel, že strany sporu v rozhodnom období konali v rámci pracovnoprávneho vzťahu, preto zodpovednosť žalovanej za škodu bolo potrebné posudzovať podľa Zákonníka práce. Skutočnosť, že žalovaná pri objednaní právnej analýzy konala ako štatutárny orgán žalobkyne, nijako nevyklučuje, že v rámci pracovnoprávneho vzťahu s ňou konala ako jej zamestnankyňa. Konanie žalovanej v žiadanom prípade nemožno posudzovať osobitne ako konanie prezidentky a osobitne ako konanie zamestnankyne. Neopodstatnená je preto námietka žalovanej, že v danom smere spočíva napadnutý rozsudok na nesprávnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie.

2.3. Podľa právneho názoru odvolacieho súdu žalovaná porušila svoju právnu povinnosť nielen tým, že neoprávnene požiadala advokátsku kanceláriu o právnu analýzu, ale najmä tým, že nerešpektovala obmedzenia obsiahnuté v interných predpisoch žalobkyne, v zmysle ktorých môže prezidentka len spoločne s viceprezidentkou schvaľovať výdavky do výšky 350 € na deň. Výdavok na žalovanou vyžiadajú právnu analýzu (2 862 €) uvedený limit niekoľkonásobne prekročil. Navyše, žalovaná ako prezidentka pri schválení tohto výdavku konala samostatne, nie spoločne s viceprezidentkou. To, že žalovaná ako štatutárny orgán žalobkyne bola oprávnená konať za ňu navonok, neznamená, že tak mohla robiť bez obmedzenia. Tvrdenie odvolateľky, že kompetencie prezidentky takto obmedzené nemohli byť, považoval odvolací súd za nenáležité. S poukazom na vyššie uvedené konštatoval, že je právne irelevantné, čo bolo motívom konania žalovanej a či predmetná právna analýza v konečnom dôsledku slúži potrebám žalobkyne alebo žalovanej.

2.4. Odvolací súd za neprijateľnú označil argumentáciu žalovanej, podľa ktorej denný limit výdavkov (350 €) v podstate neprekročila, lebo platba advokátskej kancelárii (2 862 €) sa týkala poskytovania právnej služby počas 12 dní. Reálne bola totiž žalovanou jednorazovo objednaná jedna právna analýza, ktorá bola vyfakturovaná v jednej faktúre a uhradená žalobkyňou v jeden deň.

2.5. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd po vyčerpaní relevantných odvolacích dôvodov žalovanej napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny (§ 387 ods. 1 CSP).

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná dovolanie, v ktorom uviedla, že jeho prípustnosť vyvodzuje z ustanovení § 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Podľa názoru dovolateľky súdy zasiahli do jej práva na spravodlivý súdny proces najmä v súvislosti s vykonávaním dôkazov, s vyhodnotením dokazovania a s tým spojeným nedostatočným ustálením skutkového stavu ohľadne skutkových otázok, ktoré boli pre daný spor ťažiskovej povahy. Rozsudky súdov oboch inštancií sú arbitrárne a nedostatočne odôvodnené, lebo z nich nevyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súdy nevykonali všetky žalovanou navrhované dôkazy. Podľa presvedčenia dovolateľky je nesprávne konštatovanie, že bez právneho významu je motivácia konania žalovanej (rovnako jej úmysel, zámer odvrátiť priamo hroziace nebezpečenstvo), v rámci ktorého zadala vyhotovenie právnej analýzy. Naopak, v danom prípade mala práve motivácia konania žalovanej kľúčový význam pre správne právne posúdenie sporu (§ 178 ods. 2 Zákonníka práce a § 418 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Napriek zastávaniu názoru, že žalovaná nespôsobilá žalobkyni žiadnu škodu, dovolateľka v ďalšom uviedla, že súdy oboch inštancií nevenovali žiadnu pozornosť okolnostiam, ktoré vo všeobecnosti vylučujú

zodpovednosť za škodu. Súdny tieto okolnosti účelovo opomenuli, prípadne vyhodnotili ako irelevantné. Tento ich „procesný postup“ vykazuje znaky vady zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Škoda žalobkyni nevznikla konaním, ktoré vytýka žalovanej; bola by jej vznikla, ak by žalovaná advokátskej kancelárii nezažiadala vypracovanie predmetnej právnej analýzy. Žalovaná tak svojím konaním odvrátila škodu žalobkyne vo výške 12 233,75 € (túto sumu by žalobkyňa inak vynaložila na prípravu a organizáciu svojho snemu). V ďalšej časti dovolania žalovaná rozsiahlo vysvetlila svoje právne náhľady, v rámci ktorých polemizovala s právnymi závermi prvoinštančného a odvolacieho súdu, a vyjadrila svoj zásadný nesúhlas s formuláciami viacerých častí napadnutého rozsudku. Podstatnou zložkou jej argumentácie bolo, že treba dôsledne odlišovať (a v nadväznosti na to tiež adekvátne právne vyhodnotiť) konanie žalovanej ako prezidentky žalobkyne a jej konanie ako zamestnankyne žalobkyne. Z týchto dôvodov žalovaná žiadala, aby dovolací súd napadnutý rozsudok zmenil (tak, že žalobu zamietne), prípadne zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalobkyňa sa k dovolaniu písomne nevyjadrila.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 a 2 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

6. V danom prípade bolo dovolanie podané po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový civilný procesný kódex. Aj za účinnosti CSP treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu [viď napríklad rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012 (poznámka dovolacieho súdu: pokiaľ sa v ďalšom texte odkazuje v zátvorke na „Cdo“, ide o odkaz na rozhodnutie najvyššieho súdu príslušnej spisovej značky)].

7. Už v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 najvyšší súd opakovane vyjadril záver aktuálny aj v súčasnosti, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 357/2015, 4 Cdo 1176/2015, 5 Cdo 255/2014, 8 Cdo 400/2015). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

8. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritorným rozhodnutím predstavujúcim *res iudicata*), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3 Cdo 319/2013, 1 Cdo 348/2013, 3 Cdo 357/2016, 3 ECdo 154/2013, 3 Cdo 208/2014).

9. Naďalej je tiež plne opodstatnené konštatovanie, že ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03 (poznámka dovolacieho súdu: pokiaľ sa v ďalšom texte odkazuje v zátvorke na „ÚS“, ide o

odkaz na rozhodnutie ústavného súdu príslušnej spisovej značky)].

10. Naznačenej mimoriadnej povahy dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

11. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolať vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolať vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

12. Dovolaťka vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z § 420 CSP a zároveň z § 421 ods. 1 CSP. Z ustanovení CSP, ktoré sa vzťahujú na dovolacie konanie, nevyplýva jednoznačne, či prichádza do úvahy takéto súbežné uplatnenie prípustnosti dovolania.

13. Otázka možnosti súbežného uplatnenia dôvodov prípustnosti dovolania v zmysle týchto ustanovení CSP bola riešená veľkým senátom občianskoprávného kolégia najvyššieho súdu, ktorý v uznesení z 19. apríla 2017 sp. zn. 1 VCdo 2/2017 konštatoval, že: a/ kumulácia dôvodov prípustnosti dovolania v zmysle § 420 a § 421 CSP je neprípustná, b/ ak sú v dovolaní súbežne uplatnené dôvody prípustnosti podľa oboch uvedených ustanovení, dovolací súd sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí len na posúdenie prípustnosti dovolania z hľadiska § 420 CSP, c/ ak sú v dovolaní uplatnené viaceré vady zmätočnosti uvedené v § 420 písm. a/ až f/ CSP, dovolací súd sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí výlučne na skúmanie prípustnosti dovolania z hľadiska existencie tej vady zmätočnosti, ktorá je v tomto ustanovení uvedená na prednejšom mieste.

14. Uvedeným rozhodnutím veľkého senátu, ktoré je dostupné aj na internetovej stránke najvyššieho súdu (www.nsud.sk), sú senáty najvyššieho súdu viazané (§ 48 ods. 3 veta prvá CSP).

15. Vec prejednávajúci trojčlenný senát najvyššieho súdu, riadiac sa právnymi závermi vyjadrenými v označenom rozhodnutí veľkého senátu, skúmal prípustnosť dovolania žalovanej len podľa ustanovenia § 420 CSP (nezaoberal sa teda prípustnosťou jej dovolania z hľadiska ustanovenia § 421 ods. 1 CSP).

16. Žalovaná namieta existenciu procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

17. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu zmätočnosti uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

17.1. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia

vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

17.2. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a máriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

17.3. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia (jeho odôvodnenie), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (1 ECdo 10/2014, 3 Cdo 146/2013).

17.4. Veľký senát občianskoprávného kolégia najvyššieho súdu v rozhodnutí sp. zn. 1 VCdo 2/2017 uviedol, že pojem „procesný postup“ súdu treba takto vykladať aj za účinnosti CSP.

18. Žalovaná vidí procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP v tom, že napadnutý rozsudok je - ako tvrdí - nedostatočne odôvodnený, až arbitrárny.

18.1. S otázkou prípustnosti dovolania, prípustnosť ktorého dovolateľ vyvodzuje z nedostatočného odôvodnenia alebo arbitrárnosti napadnutého rozsudku, sa dovolací súd zaoberá často. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala pritom názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmatečnosť rozhodnutia a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality odôvodnenia) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila (len) tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie vecí (viď § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). Vada tejto povahy nebola považovaná za dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania. S tým názorom sa stotožnil aj ústavný súd (I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016).

18.2. Vzhľadom na odlišnosti prístupu senátov najvyššieho súdu k riešeniu otázky dopadov nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti rozhodnutia na prípustnosť dovolania, bolo vyvolané zjednocujúce stanovisko R 2/2016, ktoré zotrvalo na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „ inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“ (teda nie zmatečnosť a v dôsledku toho ani nie prípustnosť dovolania). Právna veta tohto stanoviska znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Podľa právneho názoru veľkého senátu (viď bod 15. tohto uznesenia) sa zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júli 2016, nedotkli podstaty a zmyslu tohto stanoviska; vzhľadom na to treba toto stanovisko považovať za aktuálne aj po uvedenom dni.

18.3. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinělých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery; medziiným uviedol dôvody, so zreteľom na ktoré dospel medziiným k záveru o tom, že žalobou uplatnený nárok sa dôvodne vyvodzuje z pracovnoprávného vzťahu upraveného Zákonníkom práce, resp. k záveru o nenáležitosti rozlišovania konania žalovanej ako prezidentky a zamestnankyne žalobkyne. Podľa presvedčenia dovolacieho súdu má odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu náležitosti v zmysle § 220 CSP a žalovaná neopodstatnene namieta jeho nepreskúmateľnosť. Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozsudkom prvoinštančného súdu, nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny, teda v danom prípade odvolací súd procesne nekonal spôsobom zmatečným, ktorý by mal za následok vadu konania v zmysle § 420 písm.

f/ CSP. Pokiaľ odvolací súd - ako tvrdí žalovaná - založil svoje rozhodnutie na nesprávnej interpretácii alebo aplikácii niektorého ustanovenia zákona alebo interného predpisu žalobkyne, je jeho rozhodnutie vecne nesprávne a spočívajúce na nesprávnom právnom posúdení (poznámka dovolacieho súdu: najvyšší súd sa nezaoberal otázkou správnosti právnych záverov odvolacieho súdu), žalovanou vytýkaná nesprávnosť právneho posúdenia veci ale nie je procesnou vadou zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP a nezakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia (viď bližšie bod 19.).

18.4. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľky.

19. Žalovaná so svojimi výhradami k právnym záverom odvolacieho súdu a so svojou polemikou s právnymi názormi odvolacieho súdu, na ktorých spočíva napadnutý rozsudok, spája svoje presvedčenie, že odvolací súd („svojím procesným postupom“) zasiahol do jej práva na spravodlivý súdny proces. Z hľadiska obsahového (viď § 124 ods. 1 CSP) tu však žalovaná nenamieta procesné chyby a nesprávnosti v procese prejednávania sporu (v procedúre jeho vedenia) zo strany prvoinštančného a odvolacieho súdu; celkom zreteľne tvrdí a namieta, že sú nesprávne právne závery týchto súdov a že napadnuté rozhodnutia spočívajú na nesprávnom právnom posúdení sporu. Podľa jej presvedčenia neboli dané predpoklady pre vznik jej zodpovednosti za škodu a proti nej smerujúca žaloba mala byť zamietnutá ako neopodstatnená.

19.1. Veľký senát občianskoprávneho kolégia vo vyššie označenom uznesení pripomenul, že najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením veci (viď R 54/2012 a 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Vysvetlil, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

19.2. Podľa právneho názoru veľkého senátu nie je po 1. júli 2016 žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci (nesprávneho vyriešenia niektorej právnej otázky súdom) na možnosť niektorej strany civilného sporového konania uskutočňovať jej patriace procesné oprávnenia. Nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Na tom zotrval aj aktuálny judikát R 24/2017.

20. Pokiaľ dovolateľka súdom vytýka niektoré nedostatky v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie, prípadne nesprávnosť hodnotenia výsledkov dokazovania, vec prejednávajúci senát dovolacieho súdu (citujúc zo spomenutého uznesenia veľkého senátu najvyššieho súdu) uvádza, že už podľa predchádzajúcej právnej úpravy nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (a zakladajúcim prípustnosť dovolania) nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Nová právna úprava na samej podstate uvedeného nič nezmenila.

21. Naostatok najvyšší súd pripomína konštatovanie ústavného súdu v rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 196/2014 (ktoré sa síce týkalo právneho stavu do 30. júna 2016, je však naďalej aktuálne), v zmysle ktorého prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti.

22. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie žalovanej nie je podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné. Najvyšší súd preto jej dovolanie odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP.

23. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

24. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.